

ίδιο τόνομα άστραποβροντίζετε, είδω και σαράντα χρόνια, πολιτικός που στεκότανε στην πρώτη γραμμή και που συγκίνησε τους παιδικούς μου τους καιρούς, όχι με τό πολιτικό του τό φρόνημα, (τότε, και τότε ακόμα με μέλει πολύ λίγο για τή λεγόμενη πολιτική), μά για κάποιο χάρισμα καλλιτεχνικό, για τή γοητευτική του ρητορική, πιο πολύ για τή μουσική τής φωνής του, που έκανε τους άπλοικούς ψαράδες, τους λατρευτές του ψηφοφόρους να τότε κραζούν άηδόνι. Και να που τώρα, σε άλλο κύκλο ιδεών που άτύχητα με συγκινούν έμένα, ο νέος άπόγονός του, ο συνονόματος κι από τό ίδιο αίμα, σύντομα και συνθετικά βάλθηκε να μάς δείξη όχι τον τεχνικό μηχανισμό που κάνει τό έργο του Παπαδιαμάντη, αλλά μονάχα τό αποτέλεσμα που βγαίνει από ένα τέτοιο ψάξιμο, τήν έντύπωση που γεννιέται ένα έργο, τάχα αρκετά γνωστό ώστε να μην είναι άνάγκη κανείς ναργαπορήση στην άνάλυσή του έπάνω. Τό μικρό χρονολογικό πασσατέμπο του Δεληγιώργη, δείγμα φωτισμένου ένθουσιασμού, θρεμμένου με τή γνώση των ξένων και των πιο σημαντικών στις μέρες μας φιλολογικών τής Ευρώπης· μολοντί κάπως νεανικά άποκλειστικό και δογματικό στη φράση του. Όμως έκείνο που μ' έκαμε να χαρώ και να τον άνιρευτώ τό νέος, σαν άπόχτημα των ώραίων μας γραμμάτων που θα μπορούσε με τον καιρό πολύτιμα να βοηθήση για τό ξανάνθισμα τής νεοελληνικής Φαντασίας, είναι ή δοκιμή μιας μελέτης άπάνου στο έργο του μεγάλου μας έπικού, του Καρκαβίτσα, δοκιμή που φάνηκε στις στίλβες του «Monde Hellénique». Και μόνο τό θέμα που διάλεξε ο Δεληγιώργης φανερώνει τό δρόμο που ίσια τράβηξε ο νοός του, σαν να είχε πάντα μπροστά του βασιλοχάραχτα τά λόγια του Taine από τόν περίφημο πρόλογο του άθανάτου έργου του : «Ένα μεγαλύτερος ποίημα, ένα ώραίο μυθιστόρημα, όσα μάς ξομολογείται ο ύπέρροχος άνθρωπος, είναι πιο πολύ διδαχτικά από σωρούς ιστορίες και ιστοριογράφους. Θάδων πενήντα τόμους νόμων κι έκαστό τόμους διπλωματικών έγγραφών για τά πομνημονεύματα του Σελλίγγ, για τίς έπιστολές του Άπόστολου Παύλου, για τίς Όμιλίες του Λούθηρου, για τίς κωμωδίες του Άριστοφάνη...» Όμως είτανε για να θαυμάση κανείς τόν τρόπο που μεταχειρίστηκε τό θέμα του ο νοός έκείνος, δείχνοντας με τούτο πως προσεχτικά καλλιεργούνταν, και πως είτανε μπασμένος με τά όλα του στο νόημα τής

Τέχνης Μας θύμιζε κι άπάνου στίλλα πως ή κριτική δεν είναι, ένενήντα ενιά τίς έκαστό, πάρα μία συγκριτική, και πως ή ιστορία τής λογοτεχνίας κάθε τόπου είναι μαζί κι ένα κομμάτι από τήν Ιστορία τής Παγκόσμιας Φιλολογίας, καθώς τήν άνιρεύτηκε ο Γκαίτε, και καθώς τότε πρόκοψε κι έγινε μία ζηλευτή έπιστήμη.

Ποίηση και Κριτική. Κριτική και Ποίηση. Νά, οι δύο κόσμοι τής άπέραντης διανοητικής σφαίρας, που σμίγουν από παντού τά όνόματά τους, και που παντού θα βοήξ τα σημάδια τους. Δεν τήν ξέρω τήν άτύχητα άκόμα ποιητική έργασία του εύγενικού νεκρού. Μά ξέρω πως ή μελέτη του για τόν Καρκαβίτσα, άτέλειωτη άρισμένη, σαν τή ζωή του νέου που σαν όμοια άτέλειωτη έδωσε μάς είδω κι ένα σημάδι —όσο μικρό κι άσυμπλήρωτο— ένός τεχνίτη του κριτικού λόγου που είτανε διορισμένος για μεγάλη

Και με τό θάνατο του νέου Δεληγιώργη δεν κλαίω μόνο τάδικοχαμένα νάτα, μήτε τή συντριμμένη λύρα που θα τή βάλη στην καρδιά τής ή Τέχνης σε θάρση να τόν κλάψη, καθώς μάς είπε ο ποιητής. Ό θάνατός του πιστεύω πως είναι δυστύχημα για να χτυπήση κατάκαρδα και τό δικό μας τό ξεχωριστό ιδανικό, τή μεγάλη τήν ιδέα του ένικού ξανάνθισμού, πρώτ' απ' όλα, με τή ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ. Και μόνο με τή σύντομη κριτική δοκιμή του για τό συγγραφέα του «Άρχαιολόγου», ο νέος Δεληγιώργης έδειξε με τρόπο— χωρίς να τή φωνάζη χτυπητό— πως δεν τίς ξεχωρίζει τίς δύο ούσιαστικότερες μορφές τής ίδιας ιδέας : άληθινά ζωντανή Τέχνη κι άληθινά ζωντανή Γλώσσα. Παράδειγμα χειροπιαστό κι ο νέος Δεληγιώργης— μαζί με δύο τρεις άλλους πολύτιμους βοηθούς τής Ιδέας μας, μ' έσε γενναία άσύγγριτε Ίδα, — τής προκοπής τής Ιδέας και του άγάλια έγάλια περπατημένου της προς τή νίκη, σε βλέπουμε πως άρχοντικά βλαστάρια, λεβέντες με όνόματ' από τά πρώτα του τόπου, εξαίρετα μορφωμένοι και τιμημένοι και ανεξάρτητοι, παιδιά πατέρων συντηρητικών και στα παραδομένα προσκολλημένων, σηματοφόροι γίνονται μιας επαναστατικής ιδέας, λαμπρά σημειώνοντας τό κοινωνικό ξετύλιγμα μέσα στα λογής έμπόδια που δένουν τό δρόμο του.

Όμως, καλέ νεκρέ, κι αν μπορούσαν ως ίσένα να φτάσουν τά λόγια μου τούτα στον παράδεισο που στυλώθηκε των μακαρισμένων λιγόζωων, που πε

θαίνουνε νέοι, γιατί είναι πολυκαταπημένοι των θεών, ίσως κάποιο κίνημα νεοπονεητικής θα τή χαλούσε τήν πλαστική ύπεροβία γαλήνη σου και κάποιος μορφαγός θα δίπλωσε καταφρονετικά να μακρωμένα σου χείλη Όλα τά ζητήματα τούτα και των ιδεών τό μεθύσι και οι έγνοιες που μάς άναταράζουν, και οι άγώνες μας και τά ιδιώματά μας, δεν αξίζουμε μπροστά στην κλωνιότητα ότο αξίζει τό καρφι του θανάτου που σε κάρρωσε, κι' έρχονται ώρες που ο άνθρωπος ο στεγαστικός άκόμα κι ο πάντα στρατιώτης τής ένέργειας, τή τυχάνεται τή ζωή, και δέεται με τους στίχους του μεγάλου ποιητή «προς τό θεο θάνατο, να τότε σφιχτοκλείση στην άστέρινη άγκαλιά του, να τότε λυτρώση από τίς άλυσίδες του Άριθμού, του Τόπου και του Χρόνου, και να του ξαναδώση τήν άνάγκη που του σάλεψε ή ζωή»

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΛΑΧΕΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 ΔΡΧ.

ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΚΑΗΡΩΣΙΣ

31 Δεκεμβρίου 1908

Το μόνον πατριωτικόν

Το μόνον ελληνογόνον

Το μόνον Έλληνικόν

ΜΑΝΠΑΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΑΛΛΑΝΤΕΣ

(ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ)

Πουλιούνται ! δραχμή ή καθεμιά
στα γραφεία του «Νουμά»

φοβήθηκες, μένα φεύγεις ; δεν έννοιωσες λοιπόν ακόμα τή λαχτάρα μου ;

— Είμαι τίμιο κορίτσι, κύρ Γιάνγκο, σε ξερακίζω, άσε με !

— Κ' έγώ λοιπόν είμ' άτιμος, ε ; μ' αυτό άποκρίνεσαι στην άγάπη μου ;

— Είμαι φτωχό κορίτσι και δεν μπορώ να κοιτάξω τόν άφέντη μου ! Δεν είμαι κορφή... άσε με !

Τά γλυκά ματάκια του κοριτσιού πλημμυρίσανε δάκρυα κι ή όψη τής χλώμιανε· στριφογύρισε μια ξαφνικά, να του ξεφύγη, μά τά διψασμένα του παλλικαριού χείλια βρεθήκαν κολλημένα στα δικά της και τά τρυφερά κείνα λογάνια, τά μυστικά, σαν κρουσταλλένιο ρυάκι γοργουλούσανε.

— Γώ είμ' άτιμος, που λαχταρώ για τήν άγάπη σου, που λαχταρώ τή στιγμή που θα σε κάνω τέρι ; Μικρούλα μου γλυκιά, καμαρωμένη μου ! Μπορείς να με μωπιδίσης να σε κοιτάξω γώ, να σε βάλω στην καρδιά μου, να σε έχω καμάρι μου ; Βασιλιάδες πήρανε βουκοπούλες...δεν τάκουσες, περιστερούλα μου ;... Ένα φιλάκι ακόμα κι ή ζωή άγάπη ναι !

Η Μαριώ δε ζήτησε πια να φύγη· σαν άποκοιμισμένη παρατήθηκε στα χέρια του, που τή σιχαταγκαλιάζουν και θαρρετά τρυγούνε τους άνθους

του κόρφου τής ! Δίπλα και στη στερεμένη βρουσουλα, πάνω στα κόκκινα λουλουδάκια που ντροπαλά στο λιούρ; ξεφυτρώσανε, σπαρτάρια· ή Μαριώ στην άγκαλιά του Γιάννη, τρελλού στο μεθύσι του πόθου του ! Μαύρα ματάκια, λαμπερά, και χείλια κοραλλένια κι άφράτα ροδοκοκκινισμένα μάγουλα ούλη στραγγίσαν τή δροσιά στα χείλια του τά διψασμένα ! Γείρανε χάμου μαδημένα τά ντροπαλά λουλουδάκια, τά κόκκινα, και ψηλά στο κλαρι ο τζιτζηκας βούβάζθηκε, στο φιλιού τόν ήχο παραδομένος !

ΙΒ'.

Τήν άλλη μέρα, τό δειλιό, είτανε μαζωμένοι όλοι στα Κύματα, μά όχι για τής Όλγας τό τραγούδι, ούτε για τά συνηθισμένο ξόμπλιασμα. Η μάνα του Γιάννη, σοβαρή κι άμίλητη, κοίταζε μ' άνησυχία τόν Κάβο, σε να μην έβλεπε τήν ώρα που θα ξεπρόβαλε τό βαπόρι για τήν Άθήνα. Ο Γιάννης καθότανε σιμά τής συλλογισμένος και κάποτε ένα δάκρυ πόνου κατακυλούσε κρυφά στα μάτια του. Μονάχα ο Κώστας άδιάφορος, κρύος, όπως πάντα, διασκεδάσε τήν ώρα του ρίχνοντας ψύχες

ψωμιού στα ψαράκια.

— Πάει να πη κανείς πως τους έπιασ' αλογόμυγα - μουρμούρισε ο Θόδωρος στο γιατρό που ρουφούσε κι κοντά τό ναργιλέ του. — Τί διάολο ! Χτές κάναμε τόσα σκέδια, να πάμε στην Περχώρα, να πάμε στο δάσος τής Κινέτας, να πάμε δω να πάμε κει, κόσμο να χαλάσουμε ! Σήμερα μαζωμένα τά μαγαζάκια και δρόμο !

— Τάκουε, κερα μου, τί λές από δω τό παλλικάρι ; αλογόμυγα σας έπιασε !

— Έ ως πη κι αυτός ! Σαν είν' απ' όξω απ' τό χωρό πολλά τραγούδια ξέρει !

— Καλέ άφήστε τον, κυρία Σεβαστή ! Ό γιατρός μπορεί να χωρήση κι άντρογόνα. Η κλήθεια είναι πως παρξενεύτηκε με τόν ξαφνικό γυρισμό σας... Δέκα πέντε λουτρά μονάχα, θωροώ, δεν κάνατε ;

— Άρκούνε δέκα πέντε. Με πέντε λουτρά παρα πάνω δε θα παρωλε τό καϊμάκι... Τι λές και εσύ, γιατρέ ;

— Δηλαδή τά μένατε πενήντη μέρες άκόμα δε θα χανόταν ο κόσμος !

— Ό,τι φέρν' ή ώρα δεν τό φέρνει ο χρόνος, γιατρέ... Είδες χτες κοντίφανε να πνιγούνε με τίς

Ο "ΝΟΥΜΑΣ", ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Αθήνα Δρ. κ.— Για τις Έπαρχίες Δρ. γ
Για το Έξωτερικό Δρ. χρ. 10.

Για τις Έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες (2 Δρ. τήν τρι-
μηρία) συνδρομές.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ή δε στέλλει μπροστά
τη συνδρομή του.

10 λεπτά το φύλλο λευτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Στα κδόκια (Σύνταγμα, Ομόνοια
Έθν. Τράπεζα Υπ. Οικονομικών Σταθμός Τροχιά-
δρομου (Ακαδημία), Βουλιά, Σταθμός Υπόγειου Σιδη-
ρόδρομου Ομόνοια, στα βιβλιοπωλεία «Εστίας» Γ.
Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στα Βούλα).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πραχτο-
ρεία των Εφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Πλατωνική καλοσύνη—'Αχιτίδες παρηγοιάς
—'Ο «Λαός».

ΟΧΙ πιά ντροπή σε κείνους που οργίζανε και ποδο-
κρούσανε και βρίζανε και σολοκροδούσανε την περασμένη
Δευτέρα στο Πανεπιστήμιο την κριτική 'Ελληνίδα ύμνησής
κ. Παναγιωτάτου. Οι άνθρωποι την ανατροφή τους δεί-
ξαν, τη στενοκεφαλιά τους, τον ψυχικό τους οργασμό.
Και θύταν όποτε να ζητά, κανείς από ανθρώπους βου-
τημένους ίσως το λαμό στην πρόληψη, να δείξουν ζάρφου
τά μάτια τους και να προσκυνήσουν μια προοδευτική από-
πειρα.

Νά, λοιπόν ο λόγος που δε μας ξάφνιασε καθόλου το
άπειρο και χυδαίο φέροισμο της φοιτηταρίας. Μας ξάφνιασε
όμως κάτι άλλο, ακόμα πιο λυπητερό, πως οι προοδευτικοί
νέοι (γιατί έχει πλήθος τέτοιους το Πανεπιστήμιο σήμερα) δε
μιλήσανε και δε διαμαρτυρήθηκαν με χέλια και με στόμα
και δεν αποστομάσανε τους πτωδραμικούς συναδέλφους
τους, σώζοντας έτσι με τη διαμαρτυρήσή τους και το ήθικό
του Πανεπιστημίου, που καταταπώθηκε ακόμα μια φορά.

Δε σώνει να ναι κανείς καλός πρέπει και νάν το δείχνει
σε κάθε περίπτωση. Κι όταν την καλοσύνη του τη φυλάει
στη μέσα τσέπη του σουριούκου του, είναι το ίδιο σά να μην
την έχει. Γιατί η «Πλατωνική» καλοσύνη, νά την ποιέμε, δε
χρησιμεύει σε τίποτα.

ΓΕΝΝΑΙΑ και τίμια μίλησε όμως ο κ. Κυπάρισσος

Στέφανος, ο Πρόεδρος. Και φοιτημένα ο κ. Ν. Χατζι-
δάκης, ο καθηγητής. Και γνωστικά ο κ. Κολάζης, — και
δεν ξέρουμε και ποιοί άλλοι καθηγητές ακόμα.

Νά, λοιπόν που η κ. Παναγιωτάτου έγινε άφορη, να
ξεχουθούν κάποιες άχιτίδες παρηγοιάς μετά απ' αυτό το με-
σοφρονιστικό Μοναστήρι, το βουτηγμένο στο σκοτάδι και
στην πρόληψη, που λέγεται 'Εθνικό (και του ταπεινάει πε-
ρίφημα ο τίτλος) Πανεπιστήμιο.

ΒΙΔΑΜΕ με χαρά το πρώτο φύλλο του Πολίτικου
«Λαού». Σαμνό και νοικοκυριστικό φύλλο, γιομάτο από
πληροφορίες που ενδιαφέρουν όσους δικούς μας ζούνε στην
Τουρκία. Γι' αυτό όλοι οι Τουρκομειρίτες πρέπει νάν τον
παίρνουν το «Λαό». Από μια ιστορική μελέτη που αρχί-
νησε να δημοσιεύει μαθαίνουμε πως ο Ρήγας ο Φεραραίος
είταν ο πρώτος νεότουρκος και με το όραμα του 'Αρβανίτη
παιτή Σομφί μπέη, τη «Μπέσα», μεταφρασμένη από τα
Τούρκικα, θα μπορούσε σιγά σιγά και στην Τούρκικη φιλο-
λογία, που ίσαμε σήμερα είναι ξένη για μας.

Ταχτικές ανταποκριτές από δω είναι ο Τίμος Σταθό-
πουλος και στην πρώτη παραπομπή Ξυπνη, ανταπόκριση
του μιλάνε στους Πολίτες για τη γλώσσα, για το Σα-
γιώφ (που είναι, λέει, ο "Ατλας της 'Ελληνικής κομωδίας),
για τη Μικρά Κοσποπόλη και για τα ήλεγχοτικά τραί.

Ο «Λαός» για την ώρα βγαίνει σε όχτω σελίδες και
στο σέξιμα του «Νουμά». Μας τάζει όμως πως «ελπίζει να
προοδευτική γραμμή με την τελευταία του δωδεκαπέ-
λιδη μορφή». Το καρτερούμε με λαχάρια και μια ευχή
διόλουχτη του άκουσε, νάν τον δούμε γλήγορα και καθη-
μερινό.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΓΩΓΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΓΩΓΙΣΤΑΣ*)

Μας μένουν ακόμα τα τελευταία επιχειρήματα
του β' μέρους, εθιολογικά αυτά και βγκλιμένα από
ταξείδια στην 'Ιντία, στην Κίνα και στην 'Αραβία.
'Εδώ οι άνθρωποι εξακολουθούν να είναι χωρισμένοι
σε φρεντάδες και σκλάβους. Ο χωρισμός αυτός είναι
μια μορφή άπιστότητας, την οποία θα μπορούσαμε
να ονομάσωμε ετεροφυλετική. 'Επειδή όμως οι κατα-
κτητάι κάθε άλλο παρά ίσοι είναι μεταξύ τους, ε-
χομε και δεύτερη μορφή άπιστότητας, μεταξύ των ε-
τόμων της ίδιας φυλής, την δημοφυλετική. Οι δύο
αυτές μορφές της άπιστότητας και της δουλείας είναι
ένα κοινωνικό φαινόμενο, που έπαιξε αναμφισβητή-
τως μεγάλο ρόλο στην ιστορία της ανθρωπότητας
και εξακολουθεί ακόμα σε μερικά μέρη την εξέλιξη

*) Η αρχή του στέν αριθ. 319.

του. Και η επίδραση που είχε το κοινό πνεύμα
ήτον τόσο μεγάλη ώστε να εξακολουθεί και σήμερα
ακόμα να πιστεύεται ως κοινωνικό νόμος κείνος σε
όλες τις κοινωνίες — το άπρηξαν ή ύπαρξήν τήν
ζωϊκή; όσο και ανθρώπινη. Η υπερτίμησις αυτή ε-
ναι αποτέλεσμα κυρίως αντιμετώπισεως του ζητημα-
τος και ιδίως της γενεαλογίας του, ή όποια μπορεί
να μας διδάξη ότι και η έκτασις και η διάρκεια
του είναι αρκετά περιορισμένη, ώστε να θεωρηθούν
δίκαια ως άσημαντα μέρη του μεγάλου συνόλου της
όργανικής εξέλιξεως. Και εν πρώτοις κυτταζήτασε
τα κοπάδια και τί κοινωνίες των ζώων, βλέπομε
ότι η μέν δημοφυλετική δουλεία είναι σχεδόν άγνω-
στη, ή δε ετεροφυλετική πολύ λίγο γνωστή. Εκτός
των μυρμηγκιών κανένα άλλο είδος δε διατηρεί
σκλάβους. Όσον άφορξ δε τους κοινωνικούς όργανι-
σμούς, όλοι μπορούν να ονομασθούν δημοκρατικοί.
'Αν μερικά κοπάδια έχουν άρχηγούς, οι άρχηγοί αυ-
τοί δεν είναι για να δύνουν και να δύνουν, ή να
για να οδηγούν και να δείχνουν τον κίνησιν, τον
ποιών μεγαλύτερη πείρα ή αν αληπτική δίκαιη τους
επιτροπή να άπολαβθώσονται καλύτερα. 'Αν όστις
στις ζωϊκές κοινωνίες πρκατηρεί κ. καποις έπιση-
μοίς της λειτουργίας, αυτό δε σημαίνει ότι άτέρ-
χουν όπόλυτοι άρχηγοί και άπολυτατισμοί. Όσοι
σεσ π. χ. δε δε θύναται από τα βλαπτικά τους,
έπως σπύδων οι πρκατηται, αλλά τον έχουσι για
να τους γεννησι, γιατί είναι ή είναι ή όμοια φυσικά
έξω του κράτους. Όσον άφορξ τα δέοντα κατηρί-
ζεται από τον άρχηγο και είναι έξωγα άπολυτα-
νη χάρις σε μια τελευταία προσηγογή. Γιατί ή
μέλισσα είναι ένα ζώο πολύ παλαιό, που έμφανί-
ται από την Τουρκοκρατική εποχή, άρκετά δηλαδή έ-
κατομύρια χρόνια πριν από την εποχή, στην ή
ποία έφρηνίζονται τα πρώτα ανθρώπινα έγνη. Η
δουλεία άρχισε κυρίως με την έθουσα, ως άποτε-
λετη της προοδευτικής εξέλιξεως των πνευματικών
του δυνάμεων, των έθους ή προσπάθεια ευθύς έξ
αρχής διευθύνθη προς δεξιά κυρίως ώρκετιστικους
σκοπούς: πρώτον την άποκκλυσή και κατασκήντη-
σιν των όργανων που να κίβανουν τη δύναμη είτε κ-
μέπως (φονικά μέσα) είτε έμμέπως (παραγωγικά μέ-
σα) και δεύτερον τη δημιουργία μύθων που να έφα-
πατούν με έποσχίσεις και άπειλάς ή να έπιβαλλώσιν
τη βία με πλαστά δικαιώματα και να εξαπατά-
ζουν μια εθνητική και άνέξοδη καθυπόταξη και εκ-
μεταλλεύσι. Η δεύτερη αυτή δύναμις ήτον ή κυρία

τρέλλες τους. Όπως ήρθαν τα πράματα κάλλιο να
φύγομε. Έβαλες δε και ού τάγκυλι σου να με
φοβήτες, με θγαίνεις τώρα όξω τήν ούρά σου!

— Πρώτη φορά, βρέ παιδιά, μαθαίνω πως έχω
και ούρά, έτσι μά τον 'Αη Πατατάκιο, το Λουτρα-
κιώτη!

— Θέλησες να φύγομε, μαμά, κνείς μας δε
σούπε όχι, τέλιωσε! 'Αφήστε τώρα τα περίσσια
λόγια, τις συζήτητες, τίποτα δε βγαίνει! — είπ' ο
Γιάννης στη μάνα του, στενοχωρημένος, και ροδο-
κοκλίνησε, σά να τον έπαιρνε λίγ' ο θυμός.

— Θυρρώ πως θυμώνεις, παιδί μου! τάποκρί-
θηκε κείνη στυλώνοντας πάνω του τα μάτια της.

— Δε μένει άλλο, μουρμούρισ' ο Κώττας, παρά
νάρχιστε με προς στον κόσμο των καυγά, να γενεώμε
ρεζέλι!

— Ός τώρα, θυρρώ, δε π' έχω συνηθισμένο,
παιδί μου, με καυγάδες.

Πάνω στην ώρα ήρθε τρεχάτος κι ο μπάρμπα-
Σταθης, φέρνοντας την είδηση πως φάινεται στον
Κάβο το βαπόρι. Κάθισε θαρρετά κοντά στην κυρία
Σεβαστή και της είπε ζεταίπωτα μπροστά σ' όλους,
για νάχη, βέβαια, μαρτύρους.

— Τώρα θέλω κερά μ' να τα ποιέμε νοικοκυρι

στικά, τίμια και ξεκαθαρισμένα. Τ' λούο σου,
μαθίς, συμπάθες τό κορίτσι μ', τό ξέρω, κι ο γιό-
κις από κεί τό ίδιο, π' νάχη προκοπή, με τήν
εύκή μου, κι ό,τι πίσση νά γίνεται χρυσάρι!

— Για να σου πώ, κύρ Σταθή, τουπ' ο Κώ-
στας με κατεβασμένα μούτρα, κάμε μες τη χάρη
να μες άφήσης τώρα... Βλέπεις βαπόρι περιμέ-
νουμε, δεν έχουμε καιρό για τέτοιες κουβέντες...

— Δεν μπορώ να μιλήσω, κύρ Κώττα μ', δεν
μπορώ! Μπα! Τί λόγια ναι τούτα! πάλι να μου
βαλαντώσ' τό κορίτσι στα κλάματα!

— Καλά, κύρ Σταθή, τούτε ζερά ή γριά, τέ-
λιωνε τήν κουβέντα σου, μόνο μη φωνάζης...

— Τώρα θα σ' πώ! Δεν είναι μιά, δεν είναι
δύο πούτες στο κορίτσι μ' και στη μάνα της πως
θα γενή δικό σας, πως θάν τό πάρης στην 'Αθήνα
και τα τέτοια. Χωριάτες άθώποιοι, για, είμαστε,
μά κατά ντίπ ζα, βουβάλια, δεν είμαστε! Μπαί-
νομε στο νόημα!

— Βλέπω, κύρ Σταθή, πως δε μπήκες καθόλου
στο νόημα!

— Αυτόνο για θέλ' να μου ξηγήσης; Δε; να
πάρε τό κορίτσι μ' κ' ύστερης φεύγετε στα βουβά,
σά διωγμέν', και μ' τό παρατάτε, που πάει να μ'

φύγ' τό μυαλό!

— Δε μου λές, κύρ Σταθή, σε πλήρωσα για
τις μέρες που κάτσαμε σπίτι σας και για τη δού-
λεψη που μες κάνατε;

— Μι πλήρωσες, πώς! και με καλοπλήρωσες
μαλίστας!

— Έ άλλο τίποτες δεν έχεις να περιμένης από
μένα. Είπα να πάρω τό κορίτσι σου δούλα στο
σπίτι μου μα μανόουσα.

Δούλα είπες να τί πάρης, δούλα;

Δούλα, βέβαια, και τί; τί σκίρτηκες;
Δεν τό παίρνω όμως; γιατί και μικρό είναι τρά χρο-
νια κι όμορφο κι ό στανάζ; έχει πολλά παθάρια.
Κότταξε να παντρεύης γλήγορα τό κορίτσι σου με
κνείνα καλό παλλικέρι στο χωριό σου.

Ο καφερός ο μπάρμπα Σταθης γούρλωσε τα
μάτια του σά χαζός κ' έδωσε τη γλώσσα, πρώτη
φορά μπαίνοντας άλθινά στη νόημα. Σκιστικέτος,
με φαρυκακωμένη τήν κείνη, τόσρησε βιαστικά για
τό καλούβι του, κουνώντας τό χέρι του σά νάβαλε
να φοβερίση κάποιον — όχι! μωρή γριά, ζεμουλι-
σμένη, μουρμούρισε, πως νά λουνακώθη τό κορίτσι
μ' πανάθεμά σε!

Σ' όλη αυτή τήν ζαζαία του γέρι, Σ. αθη δ